

ligge, er det mit Ønske og Haab, at vi paa Grundlag af denne her paa Rigsdagen maa kunne naa ikke blot til at faa en forsvarlig Forsvarsordning, men ogsaa til at give de Befalingsmænd, vi efter den ny Forsvarsordning skulle have, en forsvarlig og tidsvarende Løn. Men indtil da maa, synes jeg, alt blive ved det bestaaende.

Jeg har hørt den Opfattelse fremsat, at Lønningsspørgsmaalet ikke hørte ind under Forsvarskommissionens Omraade, men en saadan Opfattelse er utvivlsomt urigtig. Kommissionen skal jo ikke mindst overveje Forsvarssagens økonomiske Side, og denne berøres i høj Grad af Lønningsspørgsmaalet. At den nævnte Opfattelse er urigtig, fremgaar da i øvrigt ogsaa af den Skrivelse, som Forsvarsministeren i Fjor Sommer sendte til Kommissionen om denne Sag. Skrivelsen findes som Bilag til Forslaget, som det blev forelagt i Folketinget, og med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere blot et Par Linier for at godtgøre denne min Udtalelse. Det hedder bl. a.: „Endskønt jeg finder, at der kunde være god Grund til ogsaa at tage Spørgsmaalet om en fuldstændig Revision af de militære Lønningslove op til Behandling, vil jeg dog, under Hensyn til de i Forsvarskommissionen for Tiden stedfindende Arbejder og Overvejelser angaaende hele Forsvarssagens Ordning, ikke foreslaa dette paa nærværende Tidspunkt.“ Deri ligger — jeg ser da ikke rettere — en aaben Erkendelse af, at Lønningspørgsmaalet ogsaa hører ind under Kommissionens Overvejelser, og dette er jo da ogsaa en Selvfølge.

Jeg har ogsaa hørt den Udtalelse fremsat, at en saa begrænset Revision som den, her er Tale om, i alt Fald ikke kunde foregribe Forsvarskommissionens Resultater, ikke paa nogen Maade kunde komme Kommissionens Arbejde paa tværs. Men jeg ser ikke, hvordan man kan have Sikkerhed derfor. Man kan utvivlsomt ikke søge denne Sikkerhed i Forsvarskommissionens Svar paa den omtalte Skrivelse, thi Kommissionen udtaler jo udtrykkelig, at den ikke er naaet saa vidt i sine Arbejder, at den kan tage Stilling til Lønningspørgsmaalet eller udtale sig derom. Jeg synes for Resten ogsaa, at der i den af mig førnævnte Skrivelse fra Forsvarsministeren til Forsvarskommissionen er en Udtalelse, som tyder paa, at den højtærede Forsvarsminister i Fjor, da han sendte denne Skrivelse til Kommissionen, godt kunde tænke sig den Mulighed, at der kunde komme en Kollision mellem

denne Revision og Forsvarskommissionens Arbejde; thi det hedder blandt andet i denne Skrivelse, at Forsvarsministeren finder det „naturligt, at en Sag som den foreliggende ikke søges gennemført, uden at Kommissionen har haft Lejlighed til at udtale sig om, hvorvidt den i sine Overvejelser maatte være kommen til Resultater, der kunde tale imod en saadan Lønningsforbedring“. Deri ligger jo, synes det mig, at Forsvarsministeren paa dette Tidspunkt dog havde tænkt sig den Mulighed, at det kunde ske, at Lønningsrevisionens Resultat ikke vilde falde i Traad med Forsvarskommissionens.

Endelig har jeg ogsaa hørt den for mig ganske mærkværdige Udtalelse fremsat, at da Forsvarskommissionen havde siddet saa længe, var der mindre Grund til at afvente dens Resultater. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Rambusch) var lidt inde paa denne Betragtning forleden, da Sagen var til 1ste Behandling her i Tinget. En saadan Opfattelse kan jeg aldeles ikke forstaa; jeg synes dog, man maa slutte ganske omvendt: At netop da Forsvarskommissionen har siddet saa længe, som den har, maa der dog være Haab om, at det snart maa lakke mod Enden med dens Overvejelser og Arbejder, og at der derfor er dobbelt Grund til at afvente dens Resultater. Mig bekendt foreligger der ikke noget om, at Forsvarskommissionen har taget sig uforholdent lang Tid til sine Overvejelser. Det er jo en meget betydningsfuld Opgave, der er stillet den, og jeg tør i alt Fald ikke være med til at udtale nogen Kritik over Forsvarskommissionen for Sendrægtighed eller optræde som Dommer overfor den i den Henseende. Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) udtalte jo ogsaa ved Sagens 1ste Behandling, at en saadan Kritik var uberettiget. Mit Standpunkt er derfor, at saa længe Forsvarskommissionen vedbliver at arbejde paa den store Opgave, der er stillet den, saa længe den ikke selv opgiver Ævret, kan jeg ikke finde det rigtigt at gaa til større eller mindre Revisioner paa Forsvarsomraadet som den foreliggende eller andre. Jeg finder det urigtigt overfor Forsvarskommissionen og ogsaa overfor Forsvarssagen, som jeg ikke tror er tjent med dette. Der er jo heller ingen Tvivl om, at den Uro, der i Forvejen var til Stede med Hensyn til Forsvarssagen, i høj Grad er bleven øget og støttet ved Forsøget paa denne Lønningsrevision, og det er ikke heldigt hverken for Forsvars-